

Джулія Вентура
Грунтується на справжніх подіях

“В мене сім'я є на землі, з нею добре так мені”. (Збірник дитячих пісень, с. 98).

“Беремо снасті. Пора йти на рибалку!” — сказав тато.

Гайден з усмішкою озирнувся навколо. Все зеленіло і гуло. Все озеро належало лише їм!

Ідучи за татом, Гайден обійшов машину і взяв з багажника великий ящик зі снастями для рибалки. Він був важким, але Гайден не зважав. Він би поніс і вдвічі важчий, аби лише рибалити з татком.

Вудки завібрували, коли тато їх виймав. “Здається Ден заснув”, — сказав він. — Розбуди його, будь ласка”.

Гайден ледве стримався, щоб не зітхнути. “Ну, гаразд”.

Він майже забув, що його

молодший брат Ден також з ними. Ден завжди бігає навкруги і голосно розмовляє. Він розлякає всю рибу!

Він заглянув у відчинене вікно. “Дене, прокидайся”.

Але Ден продовжував міцно спати.

Гайден зупинився. Якщо пощастить, Ден не прокинеться до кінця рибалки.

Гайден тихенько відніс ящик зі снастями туди, де батько ловив на березі рибу.

“Ось приманка, черв'яки та все інше!”

Батько взяв у нього ящик зі снастями. “Чудово, дякую”. Потім тато підвів погляд. “А де твій брат?”

Гайден поглянув на машину. Раптом він подумав про те, як він би почувався, якби прокинувся у

новому місці, а поряд нікого не було. Не дуже добре, подумав Гайден. Насправді, він мабуть би трохи злякався. А Денові було лише 5 років.

“Лише одну мить, тату. Я зараз повернуся”. Але коли він зазирнув у машину, Дена там не було!

Гайден уже не чув гудіння комах. Здавалося, що все навкруги спокійно.

“Дена тут немає”, — Закричав Гайден.

Батько швидко пішов і оглянув машину.

“Він, мабуть, просто нас шукає”, — сказав тато. — Минула лише хвилина. Він не міг далеко зайти”.

Гайден намагався не хвилюватися, але в животі все переверталось. “Можу я помолитися?”

“Думаю, це чудова ідея”.

Гайден подякував Небесному Батькові за свого маленького братика і попросив, щоб вони з татом знайшли Дена прямо зараз і щоб він не злякався.

Коли Гайден закінчив, на серці стало легше.

Батько поклав руку Гайдену на плече. “А якби ти був на місці Дена, куди б ти пішов?”

Гайден помітив, що двері з іншої сторони відчинені. Ден, мабуть, не побачив їх на березі. Гайден показав на стежку, що пролягала поряд. “Мабуть, я пішов би у тому напрямку”, — сказав він.

Вони швидко пішли стежкою.

Кожна секунда тягнулася повільно і важко. Поки вони йшли, Гайден не переставав

молитися в серці. Ще кілька кроків, вони повернули разом зі стежкою і побачили перед собою Дена.

“Ден!” — закричав Гайден.

Ден обернувся й усміхнувся.

“Привіт, а куди це ви йдете?”

Час знову пішов швидко. Гайден підбіг до Дена і міцно його обняв.

“Я такий радий, що ми тебе знайшли”, — сказав Гайден. Він швидко помолився в серці, висловивши вдячність.

Ден лише усміхався. “А де ж риба?”

“Ходімо, я тобі покажу”, — сказав Гайден. Йому кортіло побігти до озера. “Зараз побачимо, хто зловить рибу перший. Я допоможу наживити твій гачок”.

Автор живе в штаті Джорджія, США.

На рибалці

Гайден не міг дочекатися, коли вони підуть на рибалку! От якби ще й Ден не пішов. ...